

ÎN CHEIERE

30 septembrie 2015
Chișinău

municipiul

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, Judecător – Svetlana Filincova,
Judecători – Dumitru Mardari, Maria Ghervas

Examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de ÎM „Manolii” SRL,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Manolii” SRL împotriva SRL „Iralina” cu privire la încasarea sumei și acțiunea reconvențională înaintată de către SRL „Iralina” împotriva ÎM „Manolii” SRL cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de ÎM „Manolii” SRL,

a c o n s t a t a t :

La 28 februarie 2013 ÎM „Manolii” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Iralina” cu privire la încasarea sumei.

Prin încheierea judecătoriei Grigoriopol din 23 februarie 2015, cererea de chemare în judecată depusă de către ÎM „Manolii” SRL a fost scoasă de pe rol.

La 22 octombrie 2013 SRL „Iralina” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere reconvențională împotriva ÎM „Manolii” SRL, solicitând încasarea valorii bunurilor reținute, în cuantum de 331 167 lei.

În motivarea cererii a indicat că între SRL „Iralina” și ÎM „Manolii” SRL a fost încheiat contractul de locațiune nr. 109 la 20 noiembrie 2011, conform căruia SRL „Iralina” a luat în locațiune de la ÎM „Manolii” SRL spațiul comercial cu suprafața de 88 m.p. Ulterior, la 06 iulie 2012 acest contract a fost reziliat prin acordul comun al părților. Acordul de reziliere prevede expres că acesta a fost reziliat de comun acord începînd cu data de 1 mai 2012 și că, din momentul semnării acestui acord părțile nu mai sunt legate de careva obligațiuni reciproce.

A mai invocat că pentru perioada lunilor mai, iunie și iulie SRL „Iralina” a achitat către proprietar plata de arendă. La 6 iulie 2012 între părți a fost semnat un

act care confirmă că există o datorie de 44 665 lei și că SRL „Iralina” a lăsat drept garanție către proprietar mobilierul până la data achitării, act care confirmă că proprietatea a fost transmisă.

La 11 iulie 2012 a fost întocmit și semnat un act de verificare, prin care a fost constatată lipsa oricăror datorii dintre părți. În pofida acestui fapt reclamantul ÎM „Manolii” SRL nu a permis SRL „Iralina” să fie luat din spațiul care a fost închiriat, mobilierul care le aparține cu drept de proprietate și a continuat reținerea ilegală a acestuia.

A invocat că au adresat numeroase scrisori către acesta, dar mobilierul nu a fost returnat și a continuat utilizarea ilegală a acestuia. Mobilierul respectiv până în prezent este utilizat de către locatorul imobilului, care obține din aceasta beneficii.

Prin hotărârea judecătorei Grigoriopol municipiul Chișinău din 02 martie 2015 acțiunea reconvențională a fost admisă și s-a încasat de la ÎM „Manolii” SRL în beneficiul SRL „Iralina” valoarea bunurilor reținute în sumă de 331 167 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 10 200 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2015 a fost respinsă cererea de apel depusă de ÎM „Manolii” SRL. A fost menținută hotărârea Judecătorei Grigoriopol municipiul Chișinău din 02 martie 2015. A fost respinsă cererea de recurs depusă de ÎM „Manolii” SRL și menținută încheierea Judecătorei Grigoriopol din 23 februarie 2015 prin care cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Manolii” SRL a fost scoasă de pe rol.

La 29 iunie 2015 ÎM „Manolii” SRL a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2015, solicitând casarea integrală a deciziei recurate, a hotărârii instanței de fond și a încheierii din 23 februarie 2015, cu remiterea pricinii la rejudecare.

În motivarea cererii a reiterat argumentarea expusă în cererea de chemare în judecată și a susținut că, instanțele de judecată au admis acțiunea intimatului făcând referire la norme juridice de ordin general, fără a aplica prevederile legii aplicabile speței.

A indicat că instanța de fond a scos ilegal de pe rol cererea, iar ÎM „Manolii” SRL nu a fost înștiințată despre acest fapt, ori reprezentantul companiei a demisionat după ce a confirmat prin semnătură comunicarea despre data ședinței.

Consideră recurentul că instanța de fond nu a acordat posibilitatea contestării separate a încheierii în termenul prevăzut de Lege.

Analizând temeiurile invocate în recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de ÎM „Manolii” SRL ca fiind inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII Cod Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Colegiul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) Cod Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale, omisiuni și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

Criticile aduse de recurent, însoțite de expunerea circumstanțelor de fapt și de drept ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere al recurentului, nu pot duce la admisibilitatea recursurilor, ori recurentul a evitat delimitarea acelor omisiuni sau erori ale instanței de apel care ar dicta admisibilitatea recursului și s-a limitat la aprecierea acțiunilor instanței de fond. Criticile aduse de recurent întru argumentarea cererii de recurs urmau să evidențieze ilegalitatea soluției instanței de judecată și nu simplul fapt al dezacordului recurentului cu această soluție.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎM „Manolii” SRL.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecător –

Svetlana Filincova,

Judecători –

Dumitru Mardari

